

же да преживѣе тамъ нито единъ день, нито единъ часъ, нито една минута; но изтърпѣва . . . навиква, живѣе не за да живѣе, но за да умре въ онуй мѣсто. На туй приличать и послѣдствіята на катадневнитѣ лоши приказски и за найдобритѣ и непорочны натуры. Скверността имъ са предава малко по малко, колкото голѣмо отвращеніе и да причиняватъ изначало, и ставатъ найподирь смъртоносни; найпрекрасното, найблаговонното цвѣтъе са унищожаватъ въ тынята и изгнива.

Тѣй и Пикильо, като не виждаше други нравы, други примѣры освѣтъ онѣзи верѣды които живѣяше, наченваше почти да вѣрва че сичкытъ свѣтъ е такъвъзи, че Жуанита и Петралби сж исключенія, които не ще срѣщаше никога. И тѣй, ако и младъ еще, гледаше на сичко съ равнодушіе. На този възраст, въ който са хранимъ само съ надѣжды, той не са надѣяше нищо, самата му природа, при неманьето на другы пѣстунъ, не му показваше вече кое е добро и кое зло, и освѣтъ малко нѣкои въспоминанія, които понѣкога възбуждахъ нѣкои тупанія въ сърцето му, сичко у него съхняше изъ корень и дървото са спазваше еще, но найпрекраснитѣ му клонѣе наченвахъ да вѣнжтъ.

Чувствованія на отвращеніе и на умраза гризяхъ сърцето му. Настояникътъ Каралъ не пропускаше ни единъ случай за да го помъбри, или да го наковлади на началника; често даже го бѣдѣше, и тосъ часъ капетанинтъ, който бѣше олицетвореното правосѣдіе, заповѣдаше да го накажтъ, ако той самъ не прие-маше да го наложи.

Но каква полза отъ туй за Пикильо, когато ржката на капетанина бѣше еднакво тежка както и тѣзи на настояника? Една само разлика имаше: Каралъ като налагаше наказаніята, придружаваше ги съ обыкновеннитѣ си подигравки, които възбуждахъ смѣхове у предстоящитѣ, докачахъ самолюбіето и гордостта на дѣтето, и му вдѣхвахъ мнѣніе, гнѣвъ, сичкытъ онѣзи сродственны страсти, които веднаждъ като са развижтъ, отварятъ пѣтъ къмъ сърцето и